

Det kedelige

DER ER IKKE ret meget i denne verden, som opleves ens af alle mennesker. Det gælder også en prædiken. Det kan ganske vist godt være, at et flertal af tilhørerne vil betegne en bestemt prædiken for kedelig, kedsommelig, tør og uinteressant. Ligeldes kan det være, at en bestemt prædikant har fået prædikaten »kedelig« klistret på sig.

Nu er det både for billigt – og for fromt – at sige, at flertallet sjældent har ret. Flertallet kan udmærket have ret, når det siger, at en prædikant eller en prædiken er kedelig. Når prædikenen nu er kedelig, ville de jo lyve, hvis de sagde, at den sagde dem noget. Og sagen er, at vi af og til lyver over for hinanden og over for prædikanten! Vi lyver, hver gang vi siger tak med læberne, selv om prædikenen, vi lige havde hørt, var søvndyssende og trættende forudsigelig.

HVIS EN ORGANISATION, en bevægelse, en kirke kun har »kedelige« prædikanter, bør der gøres noget ved det. Man kan da ikke i længden leve med, at en stor del – eller et flertal – synes, at alle – eller for mange – prædikener er kedsommelige.

Hvis en menigheds prædikanter skal være kedelige, fordi det kedsommelige betragtes som et tegn på, at de er rette prædikanter, er der noget galt.

Men når en prædiken – med rette! – stemples som kedelig af et flertal blandt tilhørerne, siger det nu ikke kun noget om prædikenen. Det siger også noget om tilhørerne. Det kan fortælle, at dette flertal af tilhørerne på den bestemte dag ikke har de store problemer at kæmpe med, hverken hvad angår troens liv eller livet som sådan. Ingen større ulykke, ingen sygdom, ingen problemer med familien, økonomien volder ikke hovedbrud – og man lever i glad forvisning om syndernes tilgivelse.

Og alligevel var prædikenen kedelig. Når vi har det godt, har et overskud, skal der lidt mere til, for at en prædiken kommer os ved. Vi vil gerne have den serveret lidt mere friskt. Nogle gange også lidt mere friskfyragtigt, selv om friskt og friskfyragtigt nu ikke er det samme.

JEG ER IMOD kedelige prædikener. Jeg er imod at gøre en dyd af det kedsommelige. Det er ikke specielt fromt at være kedelig.

Men når det er sagt, er der en ting til, der skal siges. Og det er: fri mig for de friskfyragtige prædikener og prædikanter, den dag jeg lige har fået at vide, at en dødbringende sygdom gnaver i mig. Den dag, hvor jeg går ind i en periode, hvor jeg skal bearbejde mig selv, fordi mit liv er truet. Fri mig for de friskfyragtige prædikener, når troens grundvold vakler, og når tvivlen vælter ind over mig. I den situation er det friskfyragtige en hindring for, at jeg skal høre evangeliet – igen.

I enhver »almindelig« forsamling af voksne kristne tilhørere må det forudsættes, at der i det mindste er nogle, der har det sådan, som jeg lige har beskrevet. Nogle, der er motiverede for at høre evangeliet og måske også hører det bedst gennem den prædiken, som flertallet – med rette – stempler som kedelig. Af den grund har vi også brug for de kedelige prædikanter.

Ja, vi har brug for alle slags typer af prædikanter, fordi det nu engang er sådan, at en slags type ikke taler lige godt til alle slags mennesker i meget forskellige livssituationer.

De friskfyragtige prædikanter har deres funktion. De kedelige har deres. Det er kedeligt, hvis alle er ens! For de, der er ens – hvor friske de end er – bliver man også træt af – i længden.

